

Elionor de Borbó
i Linda BlairDEMA
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

La revolta de la classe mitjana

L'abdicació del rei ha estroncat d'arrel el debat mil vegades més rellevant que teníem obert a Catalunya: el de la irrupció violenta dels que volen viure al marge del sistema però acotats amb la manta del sistema. Informativament, el nou es menja l'important amb la mateixa voracitat que el mercat imposa la seva llei a qualsevol altre sector de consum. De manera que s'ha retirat d'escena la reflexió sobre allò que tan benèvolament en diem models "alternatius" de vida per entretenir-nos amb el cop de teatralitat del més gran elenc d'actors de l'escena política espanyola.

PROPOSO, PERÒ, REPRENDRÉ la discussió aparcada. El greu conflicte per l'intent d'enderrocament de Can Vies i la seva derivada violenta als carrers de Barcelona va esclatar com una perdigonada en totes direccions. L'atenció principal se la va emportar, per la seva virulència, la gestió dels aldarulls i la coacció a l'autoritat democràtica. Va tocar el rebre al ja dimittit director general de la Policia, als Mossos i fins a l'alcalde de Barcelona. Tot, envoltat pel silenci còmplice de la resta d'actors polítics també compromesos en el desallotjament. I, esclar, adornat per l'enfocament babau de determinats mitjans que forçaven la simulació d'un diàleg en pla d'igualtat moral entre els portaveus emmascarats del caos organitzat i els representants de l'ordre que havien de parar l'altra galta amb la seguretat de ser acusats de neofeixistes.

DARRERE D'AQUESTA GESTIÓ de l'autoritarisme dit revolucionari de les organitzacions antisistema –però amb molta pinta de rebequeria de nen consentit–, hi ha un problema de fons, de cultura social i política, amb lletres majúscules. Em refereixo a la mala relació que tenim els catalans amb l'autoritat, sigui la dels pares i mestres, sigui la de la policia, sigui la dels representants de les institucions públiques en general. Un bloqueig, d'altra banda, que el solen mostrar més accentuadament els que han d'exercir l'autoritat que no pas els que l'han d'oïr.

TANMATEIX, LA RESOLUCIÓ condescendent de l'Ajuntament de Barcelona davant l'amenaça violenta d'un grup d'individus que, després, són incapaces d'assumir-ne la responsabilitat, ha obert encara un nou front d'indignació social. Parlo de la irritació d'unes classes mitjanes dramàticament empobrides però que conserven un fort sentit de la decència, l'honestedat i la responsabilitat. De persones que amb unes enormes dificultats paguen els seus impostos, la hipoteca o el lloguer, els rebuts de

MANOLO GARCIA

Mantenim tota una casta de pocavergonyes i, a més, paguem els capricis dels "revolucionaris"

la llum i l'aigua, i que encara escombren la vorera de casa davant la desídia de l'administració. En definitiva, parlo de tots aquells que tenim la convicció que estem mantenint tota una casta de pocavergonyes, des d'alts funcionaris i servidors públics corruptes fins a membres de consells d'administració de grans empreses que obtenen prebendes insultants a costa de la nostra precarietat, i a més paguem els capricis dels "revolucionaris" que exigeixen la contribució incondicional de les institucions públiques a la seva causa. Som gent que, a més, responem a la nostra consciència amb una sobrecàrrega de generositat amb els que veiem més desvalguts, molt a tocar nostre, pagant quotes a Càritas o la Creu Roja i contribuint a recaptar aliments, maratons televisives o festes solidàries.

LES CLASSES MITJANES del país han estat aguantant amb enteresa estoica i molta responsabilitat el seu empobriment i les greus restriccions que s'aplicaven a uns serveis públics als quals han seguit contribuint trinco-trinco. Tanmateix, l'escàndol dels abusos per dalt i per sota ja és insuportable. I si no s'actua amb exemplaritat, si a més d'escanyades se senten desemparades, a causa de la seva decència no cremaran contenidors, però acabaran votant en contra dels qui les han abandonat.

L'altre dia a la tertúlia del Basté, l'economista Sala i Martín va comparar Elionor de Borbó amb la malparlada i posseïda Regan MacNeil. Concretament va dir: "Ara tindrem una nena de nou anys, que a més s'assembla a la nena de *L'exorcista*, que serà princesa i estarà predestinada a ser la nova reina". Aquestes paraules tan poc borbòniques, tan poc joancarlistes i tan poc respectuoses amb la memòria de la Sagrada Transició han tingut resposta per part del periodista Carlos Herrera, locutor d'Onda Cero. Ha dit que en Sala i Martín és un "paleto miserable" i també un "pertorbat" i un "cretí" (i no sé si això de paleto podríem traduir-ho per aixafaterrossos).

Criticar d'alguna manera un nen de nou anys és, sens dubte, lleig. Un nen no es pot defensar com un adult i segurament pateix moltíssim si és motiu de befa i escarni per part d'algun adult més enginyós que ell. Si algú digués això, en públic, d'un fill nostre, ens hi querellariem i li enviariem l'Alexandru (un amic meu que s'ha reincorporat a la societat aquest mateix matí). I no per aquest ordre.

Ara bé. La nena Elionor no és una nena qualsevol. Serà reina d'Espanya. Perpetuarà l'empresa familiar (no puc trobar més encertada la comparació del conseller Homs). I mentre no regni, ha de sortir a les revistes, ha de passar graciosos revista a les tropes i ens ha de felicitar el Nadal. Té nou anys però ja la tenen treballant. I si ja la tenen treballant, per desgràcia, es veu exposada a la burla, la befa i els comentaris cruels de tota mena de súbdits. Elionor no és diferent de Joselito, Marisol o, per dir-ne una de més actual, la nena Melody, que canta la terrorífica peça *El baile del gorila*. Tots aquests nens treballadors estan exposats a la nostra crueltat, perquè, com si fossin grans, treballen pel públic. Qui és el pertorbat? Qui ho troba normal?

EMPAR MOLINER

Cuina, saló-menjador,
dos banys, tres dormitoris
i quatre estacions.

Solvía.cat

Consulta-ho a un dels nostres
assessors personals.

Consulta-ho a un dels nostres assessors
personals trucant al 902 333 131.

Solvía **B S**

La immobiliària
de Banc Sabadell